

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงป มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะนี้เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบุญญาธิการมหาศาลเตรียมหัวใจฉันนั้นไว้ เตรียมหัวใจฉันนั้นไว้เพื่อไปค้นคว้าหาสัจจะหาความจริง สัจจะความจริงที่เหนือวิญญะ

ของเราสัจจะความจริงได้วิญญะ คำว่า “ได้วิญญะ” อยู่ในวิญญะใด อยู่ในวิญญะคืออยู่ในสมมุติบัญญัติ อยู่ในสมมุติบัญญัติคือเวียนว่ายตายเกิดในวิญญะด้วยแรงขับเคลื่อนของกรรม ของเวรของกรรม

กรรมคืออะไร

กรรมคือการกระทำของเรา เราทำคุณงามความดีมา ทำสิ่งใดมา สิ่งที่ขับเคลื่อนมา มันจะเป็นคุณงามความดีของมัน ถ้าทำสิ่งใด ทำสิ่งใดที่เป็นบาปอกุศลมา ทำสิ่งใดแล้วมันบีบคั้นหัวใจของตน ถ้าบีบคั้นในใจของตน

สิ่งนี้สัญญา รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สัญญาอย่างนี้สัญญาของสมมุติโลก สมมุติโลกคือเรามีขั้น ๕ แต่อวิชชาปจฺจุยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจุยา วิญญานํ สัญญาอันละเอียดนั้นนะ สิ่งที่ว่าเวรกรรมที่มันขับเคลื่อนไปที่นั่นนะ ถ้าขับเคลื่อนไปในอวิชชาคือความไม่รู้ นั่นคือสติ จิต สติจิตนั้นนะ สิ่งที่ขับเคลื่อนไปแล้วมันเป็นดีเอ็นเอ เป็นพันธุกรรมของจิต มันฝังไปกับจิต เพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ มันจะเกิดภพใดชาติใดก็แล้วแต่ เวรกรรมอันนี้มันตามมันไป

เวรกรรมอันนี้ เวรกรรมที่อยู่ที่จิตได้สำนึกที่เราไม่รู้ว่าเรามีอะไร เราทำสิ่งใดมา

เราไม่เคยทำอะไรมาเลย ทำไมเวรกรรมมันตอบสนองเราขนาดนั้น คุณงามความดีที่ทำมามหาศาล ทำไมคุณงามความดีนั้นไม่ส่งเสริมเราบ้างเลย

คุณงามความดีมันส่งเสริมเรา ส่งเสริมเราให้เราเป็นคนอยู่นี้ไง ถ้าเป็นคนอยู่นี้ไง โดยปกติเราสุขภาพกาย สุขภาพจิต ถ้าสุขภาพกายที่ดี เราไม่เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา นี่คุณงามความดีของเรา คนที่เกิดมาเจ็บไข้ได้ป่วย เจ็บไข้ได้ป่วยจนเสียชีวิตไป นั่นนะเวรกรรมของเขา

แล้วเราไม่มีความดี ไม่มีความดีได้อย่างไร

ถ้าไม่มีความดี สุขภาพเรายังแข็งแรง สุขภาพจิตของเรา เรามาวัดมาวาขึ้นมาฟังธรรมๆ มาสร้างบุญกุศลของเรา นี่ฟังธรรม ฟังธรรมๆ เป็นธรรมโอสถเข้าไปเจอ जान เข้าไปเจอ जान ใจ

สิ่งใดในโองในโหม้นมีน้ำเกลือ ถ้าเกลือมันเข้มข้น น้ำมันน้อย เกลือมันก็เข้มข้นขึ้น แต่ถ้ามันเจอ जान ด้วยน้ำมากขึ้น รสของเค็มนั้นก็เจอ जान น้อยลง

นี่ก็เหมือนกัน ความทุกข์ความยากในอวิชชาในหัวใจของเรา นี่เกลือในภาชนะนั้น อวิชชา อวิชชาคือความไม่รู้ของเรา ความไม่รู้ของเรามันตกผลึกในหัวใจของเรา มาวัดมาวาฟังธรรมๆ ฟังธรรมโอสถใจ ธรรมโอสถมันเป็นสัจจะเป็นความจริงใจ

“มันเป็นเช่นนั้นเอง มันเป็นอย่างนั้นเอง” มันเป็นอย่างนั้นเองมันมาตอบใจไทย มันเป็นเรื่องสุดท้ายภายหลัง แต่เรื่องความจริงๆ คือสติของเรานี้ต่างหากละ

“มันเป็นเช่นนั้นเอง มันเป็นอย่างนั้นเอง”

มันเป็นเช่นนั้นเองแล้วไม่ต้องทำอะไรเลยใช่ไหม มันเป็นอย่างนั้นเองแล้วเราไม่ต้องหายใจ หรือ มันเป็นเช่นนั้นเอง เราไม่ต้องกินข้าวใช่ไหม เราไม่ต้องดำรงชีวิตของเราใช่ไหม มันเป็นอย่างนั้นเองต่อเมื่อมันเป็นสัจจะเป็น

แต่ถ้ามันเป็นความจริง มันจะเป็นเช่นนั้นเองต่อเมื่อเรามีการกระทำใจ ถ้าเรามีการกระทำ เรามีสติปัญญาของเรา สิ่งใดที่ไม่ดีไม่งาม เราพยายามผินมัน อย่าไปทำมัน อย่าไปถือว่าเราเสียเปรียบ ส่วนใหญ่แล้วด้วยศกดิ์ศรี ด้วยการโดนลูปคม เราทนสิ่งใดไม่ได้เลย เราทนสิ่งไม่ได้ เราก็ได้ตอบใจ

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

เขาทำเวรทำกรรมของเขา เขาทำสิ่งใดก็แล้วแต่ เขาต้องได้ผลตอบแทนของเขาแน่นอน ถ้ามันตามกันทันมันก็ต้องเข้าคุกเข้าตะรางของมันไป มันได้ทำของมันแล้ว พอมันทำเสร็จแล้ว มันก็มายกมือขอขมา ขออโหสิกรรม ขออโหสิ ขอขมาๆ

เอ็งทำแล้ว ขอขมามันก็เป็นเรื่องภายหลัง แต่เวรกรรมมันให้ผลแล้ว ให้ผลขึ้นมา ให้ผล ถ้ามันตามกฎหมายเอ็งต้องติดคุก แต่ถ้ามันเป็นเวรกรรม เอ็งก็เสียใจ ถ้ากฎหมายตามไม่ทัน กรรมมันก็จะพอกพูนอยู่ในหัวใจเอ็งตลอดไป ถ้าพอกพูนในหัวใจ ถ้าเรามีสติปัญญา เราไม่ทำๆ เห็นไหม

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร

ใครจะลบลบ ไม่มีคนให้ลบบ มีแต่หนัง หนังนี้ ถ้าไปตัดผมเขาต้องใช้มีดโกน ใ้ผมเราไม่มี เราไม่ต้องไปถือปมในใจของเรา นี่ธรรมโสดๆ คุณงามความดีอย่างนี้ยิ่งใหญ่ แพ้เป็นพระ ผู้ที่ให้อภัยเขาเป็นพระ เป็นหน้าที่เราพรกราบไหว้ ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านของเราเขาเป็นผู้ใหญ่ที่เขาให้อภัย เขาเป็นผู้นำชุมชนที่ดี เขาเป็นพระ เราน่าเคารพน่านุชาเขา

นี่ก็เหมือนกัน กตัญญูกตเวทีในบ้านของเรา พ่อแม่ ลูกผิดทั้งนั้นนะ มันเป็นไปตามวัย วัยมันไม่รู้เรื่องหรอก มันอาจหาญ มันเสียงดังฟังชัดนะ พ่อแม่ก็สั่งเวชนะ มันผิดทั้งนั้นนะ มันไม่รู้เรื่องหรอก แต่พ่อแม่ก็ไม่ได้ถือสา พ่อแม่ก็เพียงแต่รอเวลาให้มันเติบโตขึ้นมา ให้มันเข้าใจของมันว่าอะไรผิดอะไรถูก ถ้ามันมีมโนธรรมในใจของมันนะ

ถ้าไม่มีมโนธรรมในใจของมัน มันจะกิดขวางเขาไปอย่างนั้น กิดขวางสังคมไปอย่างนั้น มันเป็นภาชนะขวางหม้อ ทัพพีขวางหม้อ ไม่ยอมรับสิ่งใดเลย แล้วก็กิดขวางเขาไปทั่ว การกิดขวางเขาไปทั่ว แล้วมันก็ไม่มีสิ่งใดเป็นสมบัติของมันเลย มีแต่เวรแต่กรรมทั้งสิ้น แต่ผู้ที่ให้อภัยๆ

นี่ไง ถ้ามันเป็นธรรมๆ ฟังธรรมๆ ฟังธรรมอย่างนี้

แล้วบอกว่า เราไม่ต้องทำอะไรเลย แล้วมันจะได้อะไรขึ้นมา

ไม่ทำอะไรเลย มีสติปัญญานี้สุดยอด ทาน ระดับของทาน ถ้าเรามีสิ่งใดเจือจางใครได้ เรามีสิ่งใดเพื่อสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเรา เราก็อยากทำ แต่ถ้าเวลาเราทำสิ่งใดไม่ได้ เรามี

น้ำใจต่อเขา อภัยทานๆ ขอให้เขามีความสุข ขอให้เขาพ้นจากเวรจากกรรม ขอให้เขาพ้นจากความทุกข์ความยากลำบากอันนี้ไป ถ้าเราไม่มีสิ่งใด เราก็มีน้ำใจให้เขา

นี่ไง สิ่งนั้นถ้าเราทำความดีของเรา ทำความดีของเราไง ถ้าทำความดีของเราอย่างนี้ ใจมันเปิด ถ้าใจมันเปิดขึ้นมา ใจมันยอมรับไง มันไม่กอดตันใจของตน

สิ่งที่มันกอดตันใจของตนนะ ดอกไม้ ดอกไม้สวยงามแต่กลิ่นเหม็น เขาก็ยังว่ามันสวยงามนะ อยู่ไกลๆ ไม่เข้าใกล้ ดอกไม้ที่ชั่วร้ายชั่วเหวแต่กลิ่นหอม คนก็อยากเข้าใกล้มัน ดอกไม้ที่ทั้งชั่วทั้งชั่วชั่วแล้วก็กลิ่นเหม็น มันไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้นเลย

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าร่างกายของเรา รูปร่างของเรามันเหมือนดอกไม้ จะสวยจะงามมันก็เหมือนดอกไม้ มันต้องเหี่ยวต้องเฉาไปเป็นธรรมดา

กลิ่น กลิ่นคือความรู้สึกนึกคิดในหัวใจของเรา ถ้ามันดีงามขึ้นมา คำว่า “ดีงามๆ” ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี้ไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์จะไปที่ไหน คนเราตายไปเผาทั้งนั้น รื้อใครไปไหนไม่ได้เลย แต่หัวใจที่มันดีงามขึ้นมา มันเจริญเติบโตขึ้นมา คนที่มีศีลมีธรรมขึ้นมา คนที่มีศีลมีธรรมขึ้นมามันเป็นปกติของใจ

คุณสิ เขาติดเหล้ายาปลาบั้งกันไปหมดเลย เรานั่งอยู่นะ เราคุยกันด้วยความสงบสุข นี่ไง สิ่งที่ดีงามๆ มันดีงามอย่างนี้ไง

โอ้เขาติดเหล้ายาปลาบั้ง เขาครีครื้นสนุกรื่นเริง เขากีรื้นเริงนะ สุขภาพกายก็เสีย ทรัพย์ก็เสีย เสร็จแล้วมีกระทบกระทั่งกัน กระทบกระทั่งกัน เสียหายทั้งนั้น เขาบอกรื่นเริง

เราอยู่ด้วยกัน เราคุยกัน เราสนทนาปราศรัยเพื่อความดีงามของเรา ถ้าจิตใจมันสูงขึ้นมา จิตใจมันสูง ถ้ามันเป็นไปตามวัย เป็นไปตามวัยมีการศึกษา ถ้ามีการศึกษาๆ ของมัน มีความเข้าใจของมัน นี่การศึกษานะ

เรามีสติปัญญา ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ รื้อสัตว์ชนสัตว์คือรื้อหัวใจของสัตว์โลก เราเป็นชาวพุทธนะ เป็นชาวพุทธนะ เรามีพระพุทธ พระ

ธรรม พระสงฆ์ ตั้งแต่ปู่ย่าตายายของเรานับถือมา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขัดเกลาสั่งคม ให้เป็นยิ้มสยาม

ยิ้มสยามบันลือโลก เพราะมันยิ้มออกมาจากน้ำใสใจจริง ยิ้มออกมาจากหัวใจ มันไม่ใช่ธุรกิจบริการเพื่อตอบสนองเพื่อเป็นบริการต้อนรับเขา ใ้มันยิ้มจากหัวใจ ไม่มีเขา เราก็ยิ้มได้ ไม่มีใครมาทักตักศึกษา เราก็ยิ้มของเราได้ ยิ้มสยามยิ้มออกมาจากหัวใจ ถ้ายิ้มออกมาจากหัวใจ เห็นไหม

เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยของเรา ตั้งแต่ปู่ย่าตายายของเรานับถือศาสนาพุทธ นับถือศาสนาพุทธ พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราก็ชักนำมา ให้ไปวัดไปวา ไปวัดไปวา วัดปฏิบัติ วัดที่ข้อวัตรปฏิบัติ

ไม่ใช่ไปวัดที่สวองาม วัดที่ แหม! อลังการ อลังการ ตอนนีเขาไปเที่ยวรอบโลกกัน เขาไปดูบ้านดูเมืองกัน แล้วเราจะไปดูอย่างนั้นหรือ

วัดที่อลังการมันมีความสะอาดหรือไม่ มันมีข้อวัตรปฏิบัติหรือไม่ วัดร้างหรือไม่ ถ้าวัดไม่ร้าง พระเขามีข้อวัตรของเขา ถ้าข้อวัตรของเขา กิจของสงฆ์ๆ

กิจของสงฆ์คืออะไร

กวาดลานวัด ทำความสะอาดเจดีย์ ล้างส้วม กิจของสงฆ์นั้นนะ กิจของสงฆ์ ข้อวัตรปฏิบัติคือวัดไม่ร้าง ถ้าวัดไม่ร้าง ไปวัดวาที่ไหนไปแล้วเราก็ชื่นใจ

เราไปวัดไปวาขึ้นมา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไปวัดไปวาขึ้นมาเพื่อรัตนตรัยของเรา ไปวัดไปวาเพื่อความสงบระงับในใจของเรา ไปวัดไปวาเพื่อความรื่นเริงในหัวใจของเรา ไปวัดไปวาขึ้นมาที่พึ่งอาศัยของเรา ข้อวัตรปฏิบัติในวัดนั้น วัดนั้นไม่ใช่วัดร้าง ถ้าวัดร้างมันเป็นประโยชน์กับเรา เราไว้วางใจที่นั่นได้ แล้วเราก็พยายามรักษาเข้ามาในหัวใจของเรา

ถ้าไปวัดไปวาขึ้นมาแล้ว ทำไมพระท่านอยู่ของท่านได้ มันเป็นแบบอย่าง ถ้าเป็นแบบอย่าง เราจะประหยัคมัธยัสถ์ของเรา เราจะประพฤติปฏิบัติของเรา

พระฉันหนเดียว ถ้าเรากินแต่น้อย เรารู้จักประหยัดมัธยัสถ์ หาเงินมาเท่าไรขึ้นมามันก็จะมีเงินเหลือของเราใช้ใหม่ แล้วเราเวลาเอาจริงเอามาจริงขึ้นมา สิ่งนี้มันก็พึ่งพาอาศัยเท่านั้น สิ่งที่เป็นจริงๆ คือหัวใจของเรา ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้สัจธรรมส่วนตัวใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ตรัสรู้ธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เราเป็นชาวพุทธ เราเกิดมาปฏิสนธิจิตมาเกิดเป็นมนุษย์ ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุดใจ เราก็เกิดเป็นมนุษย์แบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดเป็นมนุษย์แบบเจ้าชายสิทธัตถะ

เจ้าชายสิทธัตถะจะได้เป็นกษัตริย์แล้ว ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ถ้าเราเป็นเช่นนี้ เราต้องหาฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย เจ้าชายสิทธัตถะประพฤติปฏิบัติจนประสบความสำเร็จ จนไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย เสวยวิมุตติสุขใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันมีคุณค่าอย่างนี้

เรามาวัดมาวาขึ้นมา ไกล่ชิดแล้วมันมีความสนใจ มีการศึกษาแล้วอยากจะประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา คนหิวคนกระหายได้อาหารแล้วมันก็จะมีความสุขของมัน

หัวใจที่มันทุกข์มันยาก หัวใจที่มันโดนบีบคั้น ถ้าธรรมโอสถขึ้นมา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเป็นปริยัติ คือทฤษฎี เราศึกษามาๆ เรารู้ เวลาธมฺมสากจุณา เวลาหันหน้าเข้าหากัน อริยสัจ อู้อู้อู! ของใครแจ่มกว่า ของใครอาจหาญกว่า อริยสัจที่ไม่ทั้งนั้น ขี้ไม่ทั้งนั้นนะ นั่นมันธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ แล้วของเอ็งละ

สติคืออะไร

สติคือเราเท่าทันอารมณ์เรา ถ้ามีสตินะ โดยปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าสติปัญญาเท่าทันแล้วความคิดดับหมด ความคิดดับเพราะอะไร

ที่เราคิดกันอยู่นี้เพราะเราเผลอ แล้วเราไม่รู้เท่า ความคิดพลังงานมันส่งออก เวลาส่งออกไปด้วยจิตนิสัยของเรา อู้อู้อู! อาจหาญ ยอดเยี่ยม แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราเท่าทันความคิดนะ ความคิดอย่างนี้มันหยุด หยุดด้วยอะไร

ปัญญาอบรมสมาธิ คือว่าปัญญา ปัญญาคือมันแยกความคิดใจ ความคิด คิดเรื่องอะไร คิดเรื่องอาชีพ คิดเรื่องหน้าที่การงาน คิดอะไร พຼ່ງนี้ไปทำก็ได้ ไม่ต้องคิดตอนนี้นะ หอก คิดตอนนี้นะ มันไปกระตุ้นให้เลือดมันสูบฉีดเปล่าๆ เห็นไหม ถ้ามันเท่าทันมันวาง นี่คือนิปัญญาอบรมสมาธิใจ คือปัญญาเท่าทันความคิดของตนใจ

แต่ถ้าไม่มีสติ ทฤษฎีทั้งนั้น รู้ทั้งนั้น รู้หมดเลย แต่ไม่มีคุณค่า ถ้ามีคุณค่า สติ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันเกิดขึ้นมันเกิดขึ้นที่นี่ เวลามันเกิดขึ้นที่นี่ มันเป็นความจริงขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติ เราไปวัดไปวาขึ้นมาเรามีความตั้งใจ เห็นไหม

เราเกิดมานะ โดยทางโลกๆ “ทำมาหากินมันก็ไม่มีเวลาแล้ว เวลามันน้อย จะมาปฏิบัติอะไรกันอีก” ปฏิบัติมันทุกข์มันยากใจ นี่ถ้ามันคิดแบบโลก คิดแบบโลกคือคิดแบบกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก มันต้องการแรงปรารถนาของมัน

แต่เวลามันศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปวัดไปวาขึ้นมาแล้วมันพอใจจะปฏิบัติใจ ใจที่ว่าเวลาไม่มีๆ เวลามันจะมาแล้ว

พอเวลามันจะมา เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เขาอยู่ดีๆ เขาสุขสบายของเขา เขาไปเที่ยวรื่นเริงอาหาญของเขา เขาไปเที่ยวชายทะเล ไปเที่ยวรอบโลก เขามีแต่ความสุขของเขา ใจเราจะมานั่งกดดันตัวเอง นั่งขัดสมาธิ แล้วก็มีเจ็บปวด ใจโห! มีแต่ความทุกข์ จะมาทำทำไม ทำทำไม

แต่ถ้ามันมีสัจจะความจริงนะ มันอยากจะหยิบฉวยเอามรรคผลในพระพุทธศาสนา ในพระพุทธศาสนามีมรรคมีผล โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล มันมีอยู่ในพระพุทธศาสนา

คนที่เขาหยิบฉวยอยากได้ของเขา เขาหยิบฉวย ถ้าจิตทำความสงบของใจได้ จิตสงบแล้ว พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมันจะมีความสุขของมัน พอมีความสุขของมัน ขณะเราทำสมาธิยังมีความสุขความสงบระงับขนาดนี้ ถ้าเราได้มรรคได้ผลขึ้นมาความจริงมันจะเลอค่าขนาดไหน มันจะมหัศจรรย์ขนาดไหน มันอยากได้อะไรดี มันอยากหยิบอยากฉวย เห็นไหม

พออยากหยิบอยากจิบ ให้อั้วว่าทุกข์ๆ อยู่ข้างหลัง ไม่อย่างนั้นครูบาอาจารย์ของเรา ท่านเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืนไม่ได้ หลวงปู่ตื้อเดินจงกรม ๗ วัน ๗ คืน นั่งสมาธิ ๗ วัน ๗ คืนนะ แล้วเขาก็มาถาม เข้านิโรธสมาบัติอยู่ได้อย่างไร อยู่ได้อย่างไร

เอ็งทำเดี่ยวกัฏฐ์ เอ็งนั่งเลย ถ้าเอ็งได้นิโรธสมาบัติ เอ็งรู้กลางหัวใจเลย เอ็งไม่ต้องถามอีกเลย

พอถามเสร็จแล้วมันก็ได้แย้ง “มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้”

เป็นไปไม่ได้ก็เรื่องของมึงใจ ใจคนทำได้ก็เรื่องของกู มันเป็นไปไม่ได้ก็เก็บไว้บ้านมึงนูน ถ้าไปเที่ยวรอบโลกมันเป็นไปได้ เวลาเขาทำจริงละเป็นไปไม่ได้ แล้วคนที่ทำจริงใจ

นี่ใจ ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา สัจจะความจริงอันนี้มันเกิดขึ้น ปัจเจกตัง สันติภูริโก อยู่ที่ไหน ศึกษาพระไตรปิฎก สารุ นั่นคือศาสดาของเราละ ธรรมและวินัยนี้เป็นศาสดาของเรา นั่นเป็นสมบัติของศาสดา นั่นเป็นกิริยาของธรรม ความจริงขึ้นมามันอยู่คือใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างหาก ในใจนั้นบรรจุไว้ด้วยคุณธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบธรรมๆ

ให้อั้วที่ในพระไตรปิฎกเป็นศาสดา เพราะพระอานนท์เป็นผู้ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้วเราจะมีสิ่งใดเป็นที่พึ่ง”

“ธรรมและวินัยที่เราตรัสไว้แล้วจะเป็นศาสดาของเธอ”

ในพระไตรปิฎก เราบูชา เราเคารพบูชา แต่เป็นคุณสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นกิริยา เป็นวิธีการการกระทำ เราศึกษามาๆ ศึกษาเพื่อประพฤติปฏิบัติไง ถ้ามันเป็นจะเป็นความจริงๆ ขึ้นมา สติมันควบคุมตัวเองได้ สติมันควบคุมจิตได้ บริกรรมพุทโธๆ จนจิตมันสงบได้ พอจิตสงบได้ มันมีพลังงานของมัน มันมีกำลังของมัน

เวลาเขาเข้าฌานสมาบัติ ก็เข้าสมาธินี้แหละ เหาะเหินเดินฟ้าได้ กำลังของจิตมหัศจรรย์ขนาดนั้นนะ คุณไฟไหม้บ้านสิ มันยกของหนัก คนเล่นการพนันตำรวจจับมันโดดจากตึกได้หมด นี่ขนาดว่ามันเปลอนะ ด้วยความเปลอ ด้วยความตกใจ มันยังแสดงออกได้ขนาดนั้น

แต่ของเราไม่ใช่ผลอ เรามีสติ เรามีปัญญา เรามีการควบคุม แล้วพลังงาน จิตตั้งมั่นๆ ใจสมาธิต้องเป็นแบบนี้ มันมีกำลังของมัน มันมีศรัทธาของมัน แล้วถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา มันใช้ปัญญาของมัน ปัญญาเกิดจากพื้นฐานของศีล สมาธิ มหัศรรย์มาก ธรรมจักรมันเคลื่อนไป

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธัมมจักขุ ใจ เทวดา อินทร์ พรหมส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป จักรได้เคลื่อนแล้ว ไม่มีการย้อนกลับ แต่มันไม่ย้อนกลับตั้งแต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่เพียงแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรม พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม นี่จักรมันเคลื่อนแล้วไม่มีการย้อนกลับ มันเคลื่อนไปข้างหน้า มันทำลายอวิชชา ทำลายความเข้าใจผิด ความเห็นผิดของสังคมของสัตว์โลก

แต่เรามันขี้ตุ๋ ไปจำมาแล้วก็มาดัดแปลงเป็นความพอใจของตน ธรรมะแปดรูป แล้วแต่กูพอใจ ถ้าพอใจก็ใช่ ไม่พอใจก็ไม่ใช่ แต่สังขารมีอยู่อันเดียว อริยสัจมีหนึ่งเดียว ผู้ที่จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ นั่นจะเป็นสัจจะความจริงในพระพุทธศาสนา เอวัง